

[Tange.]

måske ikke rigtig ved, hvor skoen trykker ude i det praktiske liv, og jeg frygter, at det forslag, arbejdsgruppen vil komme med, ikke bliver så anvendeligt i praksis som det lovforslag, fremskridtspartiet her har fremsat. Derfor kan jeg ikke se, at vi skal vente på, hvad denne arbejdsgruppe finder ud af. Jeg har forstået, at denne arbejdsgruppe skulle beskæftige sig med tvangsauktioner og tvangsauktionsproblemerne, men dette forslag er netop fremsat med henblik på at undgå tvangsauktioner, og derfor kan jeg ikke se, at vi ikke kan behandle dette forslag sideordnet med justitsministerens, eller oven i købet forinden justitsministerens lovforslag kommer. Jeg har som sagt forstået det sådan, at det lovforslag, justitsministeren vil fremsætte, alene omhandler tvangsauktioner, hvorimod dette forslag griber ind inden; det helbreder på forhånd i stedet for at give en senere behandling.

I øvrigt kan jeg henvise til, hvad vi sagde ved forslaget første behandling i sidste samling. Det er refereret i Folketingstidende 1975-76, sp. 9956-58.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til konkurslov. (Lovforslag nr. L 70. Fremsat 15/10 76).

Fjerde næstformand (Poul Dam):

Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende konkurs m. v.

(Lovforslag nr. L 71. Fremsat 15/10 76).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Ole Espersen (S):

Den nugældende lov er 104 år gammel, og

det tyder naturligvis på, at man har været ganske forudseende, da man gav denne lov. At den har kunnet virke så længe, tyder også på, at det, vi trænger til nu, nok er lettere moderniseringer og effektiviseringer, og justitsministerens forslag er da netop også udtryk for dette ønske.

Som grundlag for forslaget har vi en særdeles grundig og udtømmende betænkning fra 1971. Den er lavet af et udvalg, der har arbejdet siden 1958, så man har taget sig god tid til dette arbejde, og det forekommer mig at have været godt, for der er virkelig tale om et udvalgsarbejde, der vil danne et fremragende grundlag for det arbejde, som retsudvalget nu skal til at foretage med konkursens problemer.

Det meste af det er naturligvis juridisk teknik, som vi ikke skal beskæftige os med ved en førstebehandling, men der er også og har været foretaget politiske valg i forbindelse med fremsættelsen af dette lovforslag, og jeg skal nævne et par eksempler på de mere vidtrækkende politiske problemer, der har været tale om.

Der foreslås ingen væsentlige ændringer i konkursordenen, dvs. den rækkefølge, hvori kreditorernes krav opfyldes. Der skete i 1969 ved en ændring af den gældende konkurslov en ganske gennemgribende ændring af rækkefølgen af kravene, af konkursordenen, og det foreslås altså ikke, at man nu vender tilbage til det, der gjaldt tidligere. Det gælder specielt privilegiet for skatter og afgifter. Dette privilegium blev afskaffet i 1969. Privilegiets afskaffelse har medført relativt betydelige tab for statskassen, ikke blot fordi privilegiet altså forsvandt, men også fordi antallet af konkurser jo har været stigende i de senere år. Det har derfor været overvejet både i justitsministeriet og i den socialdemokratiske folketingsgruppe, om der var grundlag for at genindføre statens privilegium.

Vi er imidlertid enige om og enige med justitsministeren om, at så få krav som muligt skal have fortrinsstilling over for andre krav inden for konkursordenen. Det er meget sjældent, man med nogen ret vil kunne påstå, at den ene kreditor er bedre end den anden, at han har større behov for fyldestgørelse end den anden, og derfor er dette udgangsprincip det rigtige.

Der er selvfølgelig undtagelser; jeg tænker bl. a. på, at det må være rimeligt, at lønmodtagere i en virksomhed, der er gået konkurs, fortsat har en privilegeret stilling, simpelt hen